

Lastu lainehilla

Kemijoki oli juuri vapautunut jäistään ja tyrskähtelihe kuni korskuva hevoinen.

Virran vietävänä ajelehti täysin holtiton pieni pärekori, joka päämäärättömästi syöksähteli sinne tänne, mutta onnistui sentään työläästi sestomaan Karihaaran yläpuolisen tukkisuman läpi, koukkaamaan puomien päitse alajuoksuun ja hypähtämään voimalaitoksen tulvaluukujen yli raivatakseen tiensä ränniä pitkin alakanavaan.

Näytti jo siltä kuin pikkuvasu olisi voimattomana kuohupäiden armoilla ajautunut suoraan laajalle merelle kohti tuntemattomia ulapoita. Aivan viime hetkellä kori kuitenkin kääntyi jyrkästi poikkivirtaan, otti ikäänkuin vauhtia ja onnistui kuin onnistuikin pääsemään Keminmaan rantakaislikon suojiin.

Sattui siihen paikalle paikallinen faaraontytär, joka oli ihmeissään seurannut pärekorin outoa seikkailua ärjyvän kymen keskelä. Uteliaisuuttaan hän meni katsomaan, mikä oli tuo ihmeellinen vaeltaja, joka ei näyttänyt pyrkivän minnekään, mutta oli silti päättynyt onnellisesti rantaan.

Ja voi ihmettä! Kopan pohjalla faaraontytär havaitsi pienen räykkävän nyytin, joka innokkaasti ojenteli käsiään pois päin.

Faaraoskalla tuli kovasti sääli onnetonta ajolasta, sillä hän oli humaani luonnoltaan. Niinpä hän päättikin sen adoptoida oitis itselleen ja antaa sille nimen Paavo.

Aika kului ja Paavo varttui. Kun hän oli jo miehen mittainen, faaraontytär ajatteli, että nyt hänen oli lopulta luovuttava lapsestaan. Eihän hänellä ollut oikeutta puuttua luonnon suureen kiertokulkuun. Ajopuu mikä ajopuu, sen olisi päästävä ajelehtimaan edelleen.

Faaraontytär hän pakkasi Paavonsa pieneen sievään jalasmökkiin ja lykkäsi vetistellen vesille.

"Älähän huoli, äitimuori. Minä menen sinne minne tuuli kuljettaa", hihkaisi Paavo iloisesti ja lähti matkaan.

Sattui olemaan navakka pohjatuuli, joten matka taittui rapsakasti, vaikkei Paavolle tullut edes melaa mukaan. Aamuna muutama hän kuitenkin kauhukseen huomasi, että hänen mökkinsä jalakset olivat aivan vahingossa pahan kerran sotkeutuneet aluevesirajaan jossain Hiittisten saaris-

tossa.

Tilannetta vain pahensi se, että samalla seudulla sattui olemaan presidentti Urho Kekkonen ongella Leonid Brezhnevin kanssa. Kun Brezhnev huomasi aluevesirajassa pyristelevän Paavon, hän suuttui silmittömästi. "Njet poni-mai! Mikä mies, mitä tekee täällä, miksi loukata aluevesiraja?!"

Kekkonen kauhistui silmin nähdessä, sillä ulkopoliittinen selkaus näytti väistämättömältä. Nopeaälyisenä miehenä hän kuitenkin keksi oivan selityksen: "Tämä, tuota, äh, on meidän uusi ulkoministerimme, heh. Pyysin mukaan perkaajaksi."

Niin oli Paavo ajautunut ulkoministeriksi, niinkuin nyt ajopuu yleensäkin ajautuu virtaavien vesien mukana milloin minnekin.

Sen verran hajamielisiä hänen kalakaverinsa kuitenkin olivat, etteivät muistaneet pyytää veneeseensä, kuna tämä ei sinne erityisesti pyrkinyt, vaikka hänen oma mökkinsä oli uponnut meriselkauksessa.

Hän jäi pienelle Hiittisten luodolle kuin nalli kalliolle ja ties vaikka olisi joutunut olemaan siellä lopun ikäänsä, ellei paikalle olisi johdattanut osunut nälkäinen valaskala, joka hotkaisi Paavo-paran yhtenä suupalana valtavaan kitaansa.

Paavo tunsu olonsa jo aika tukalaksi valaan vatsassa ja olisi ehkä vallan menehtynyt sinne, ellei persolle valaalle olisi juuri tullut vatsanväänneitä. Pahoinvoina se ylenantoi Paavon keskelle merta.

Sinne sankarimme olisi tietysti hukkunut, mutta yhtäkkiä tapahtui käsittämätön luonnonilmiö. Vedet väistyivät kahta puolta ja paljastivat kuivan käytävän suoraan Helsingin kaupungin rantakalliolle. Ja sattuma on ihmeellinen: tuota kuivaa käytävää pitkin juosta jolkutteli ystävällinen bernhardilaiskoira, joka retuutti uupuneen matkailijan lähimpään taloon. Kuin kohtalon oikusta talo oli nimeltään Mäntyniemi ja tyypiltään kiillemoreenia.

Puolitajuton Paavo nukkui täysin tiedottomana komean talon divaanilla kokonaisen yön yli. Hän heräsi siihen, kun joukko lehtimiehiä tuli tekemään hänestä haastattelua. Hän vastaili sen kuin taisi ja lähetti sitten sähköpostin äitimuorilleen: "Paavo täällä, hei. Stop. Minusta näyttää tulleen presidentti. Stop. En vain ymmärrä miten. Stop."